HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שלא תתחיל מפניך שמא תכוה. לפ"י ידענא מאי קאמר מסתברא כמאן דאמר מדמניח הכא כוותיה דילמא הא בריימתא [ט] היכו נמי מי לה כמו הכא לעניל ופי עצן שלא כריימתא נמי הוי מצי למימר הא טעמא ונימא דמהאי טעמא מסתברא כוותיה ומשמע ר"ל דלאו בריימתא לה הוה ממילן מותה שלא כדין אלא כל כך שמא מיקח לשעה קלה כל כך שמא יכוה אי נמי ר"ל הך תרי בריימתא דמיימי מעיקרא לה מיתני בי רבי חייא ורבי יוסיעה ומיימי מהא דמימנא בי ר' חייא ור' יוסיעה: **חד למצוה וחד לעבד.** תימה לי מאי לימעטיך קרא לעבד הא חוקה כתיב בפרשה ור"ל למוקה לה קאי קרא שלא יהא ליוס הכפורים הבא קטורת דלכל השנה לימעטיך קרא לעבד ואין זה מענין התירון דמעיקרא קאמר דחד קרא ליוס הכפורים וחד קרא לשאר ימות השנה ומשמע קאמר דתרוייהו בין ביוה"כ [ג] בין בשאר ימות השנה: **שהורין הלכה כבפי משה רבן.** פ"ק מיכא פליגא דתנאי קאמר מ"ט אינהו נטלו [ואית דאמרי דתנאי קאמר מסיני נטלו] ואית דאמרי מפיני שמעו מסיני נטלו ואפ"ג דקיימא לן הלכה כבפי משה רבן, ומשמע כי פשיטא ליה דקרא ואל יבא בכל עת אל הקודש ולא ימות, ופירש רב אשי כגון דעייל שתי קטורות אחת שלמה ואחת חסירה, אביאה לא מחייב דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה הוא דמחייב דקא מקטיר חסירה. ירושלמי היה מהלך בין שתי פרוכות ודוחק באצילי ידיו כדי שלא ישרפו (בפרכות) [הפרכות]. כיצד הוא עושה, א"ר חנינא מניח את הכף בארץ וזורקה באויר וקולטה במחתה. שמואל אמר בזורה [ד]. ר' יוחנן אמר מערה מתוך הכף והיא מתמרת ועולה, ואחר כך היא פושה ויורדת. יצא ובא לו דרך כניסתו כר' יוסי, ברם ר' מאיר אפי' בעי לא יכיל, למה, כדי שלא יהן אחוריו לקודש. **מנא לן,** שנאמר ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, מקיש ביאת גבעון לביאת ירושלים מה ביאתו לגבעון פניו כלפי במה אף ביאתו לירושלים פניו כלפי במה. **וכן הכהנים בעבודתם ולויים בדוכנם** ישראל במעמדם, כולם כשנפטרים לא היו מחזירים פניהם ההולכים, אלא מצדדים. וכן תלמיד הנפטר מרבו אין מחזיר את פניו אלא מצדד והולך. כי הא דר' אלעזר כי הוה מיפטר מר' יוחנן, אי הוה בעי ר' יוחנן לסגויי, הוה אזיל אחוריה אחוריה עד דהוה מיכסיא ר' יוחנן מיניה. **רבא** כד הוה מיפטר מרב יוסף, הוה אזיל אחוריה אחוריה עד דהוו מנקפן כרעיה ומתרמו מדמיה אסקופתא דרב יוסף.

שלא תתחיל מפניך שמא תכוה ת"ר [1] **ונתן את הקטורת על האש לפני ה'** [ה] **שלא יתקן מבחוץ ויכנים** [א] **להוציא מלבן של צדוקין שאומרים יתקן מבחוץ ויכנים מאי דרוש** [2] **כי בענן אראה על הכפורת מלמד שיתקן מבחוץ ויכנים אמרו להם חכמים והלא כבר נאמר ונתן את הקטורת על האש לפני ה' אם כן מה ת"ל כי בענן אראה על הכפורת** [ב] **מלמד שנותן בה מעלה עשן ומניין שנותן בה מעלה עשן שנאמר** [1] **וכסה ענן הקטורת את הכפורת** [3] **הא לא נתן בה מעלה עשן** [ג] [ד] **או שחיסר אחת מכל סמניה חייב מיתה ותיפוק ליה** [ה] **דקא מעייל ביאה ריקנית אמר רב ששת הכא במאי עסקינן** [ו] **כגון ששגג בביאה והוזיד בהקטרה רב אשי אמר אפילו תימא הזיד בזו ובזו** [ז] **כגון דעייל שתי הקטרות אחת שלימה ואחת חסירה אביאה לא מיחייב דהא עייל ליה שלימה אהקטרה מיחייב דקא מקטר קטורת חסירה אמר מר ומניין שנותן בה מעלה עשן ת"ל וכסה קרא לקרא אמר רב יוסף הכי קאמר אין לי אלא עלה מעלה עשן עיקר מעלה מניין ת"ל וכסה א"ל אביי והא איפכא תניא דתניא נתן בה עיקר מעלה עשן היה מתמר ועולה כמקל עד שמגיע לשמי קורה כיון שהגיע לשמי קורה ממשמש ויורד בכותלים עד שנתמלא הבית עשן שנאמר** [3] **והבית ימלא עשן אלא אמר אביי הכי קאמר אין לי אלא עיקר מעלה עשן עלה מעלה עשן מניין ת"ל וכסה רב ששת אמר אין לי אלא אהל מועד** [ח] **שבמדבר שילה ובית עולמים מניין ת"ל וכסה האי** [4] **מוכן יעשה לאהל מועד השוכן אתם נפקא אלא הכי קאמר אין לי אלא ביום הכפורים בשאר ימות השנה מניין ת"ל וכסה רב אשי אמר חד למצוה וחד לעכב רבא אמר חד לעונש וחד לאזהרה תניא ר"א אומר ולא ימות עונש כי בענן אראה אזהרה יכול יהיו שניהם אמורין קודם מיתת בני אהרן ת"ל** [5] **אחרי מות שני בני אהרן יכול יהיו שניהם אמורים אחר מיתת שני בני אהרן ת"ל כי בענן אראה על הכפורת הא כיצד אזהרה קודם מיתה ועונש אחר מיתה מאי תלמודא אמר רבא אמר קרא כי בענן אראה ועדיין לא נראה ואלא מ"ט איעונש** [ז] **כדתניא ר"א אומר לא מתו בני אהרן אלא על שהורו הלכה בפני משה רבן מאי דרוש** [6] **ונתנו בני אהרן הכהן את האש על המזבח** [ח] **אע"פ** [ט] **שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט: יצא ובא לו דרך כניסתו: מנא הני מילי א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן אמר קרא** [7] **ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלם וכי מה ענין גבעון אצל ירושלים אלא לבמה אשר בגבעון לירושלים לביאתו מגבעון לירושלים לגבעון מה ביאתו מירושלים לגבעון פניו כלפי במה כדרך ביאתו אף יציאתו מגבעון לירושלים פניו כלפי במה כדרך ביאתו וכן** [י] **כהנים בעבודתן ולוים בדוכנן** [כ] **וישראל במעמדן כשהן נפטרין לא היו מחזירין פניהן והולכין אלא מצדדין פניהן והולכין** [ל] **וכן תלמיד הנפטר מרבו לא יחזיר פניו וילך אלא מצדד פניו והולך כי הא דר' אלעזר כד הוה מיפטר מיניה דר' יוחנן** [מ] **כד הוה בעי ר' יוחנן לסגויי הוה גחין קאי ר' אלעזר אדוכתיה עד דהוה מיכסי ר' יוחנן מיניה וכד הוה בעי ר' אלעזר לסגויי הוה אזיל לאחוריה עד דמכסי מיניה דרבי יוחנן רבא כד הוה מיפטר מיניה דרב יוסף הוה אזיל לאחוריה עד** [נ] **דמנגפן כרעיה ומתוסן אסקופתא דרבי רב יוסף דמא אמרו**

את הכפורת אשר על העדות ולא ימות לעונש. ואי אישפר לומר כי שניהם נאמרו קודם מיתת בני אהרן, דהא אחרי מות שני בני אהרן כתוב. אלא כי בענן אראה על הכפורת קודם מיתת בני אהרן, דדייקינן אראה מכלל שעדיין לא נראה. וכסה ענן הקטורת אחר מיתתם. אם כן עדיין לא פירש הענוש למה נענשו מפני שהורו הלכה לפני משה רבן, אע"פ שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט. והא דאמר למעלה או שחיסר אחת מסממניה חייב מיתה. ואקשינן ותיפוק ליה דכיון דאינה עשויה כהילכתה כאילו אינה קטורת, ונמצאת ביאתן בלא עבודה. וכתיב ואל יבא בכל עת אל הקודש ולא ימות. ופירק רב אשי כגון דעייל שתי קטורות אחת שלמה ואחת חסירה, אביאה לא מחייב דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה הוא דמחייב דקא מקטיר חסירה. ירושלמי היה מהלך בין שתי פרוכות ודוחק באצילי ידיו כדי שלא ישרפו (בפרכות) [הפרכות]. כיצד הוא עושה, א"ר חנינא מניח את הכף בארץ וזורקה באויר וקולטה במחתה. שמואל אמר בזורה [ד]. ר' יוחנן אמר מערה מתוך הכף והיא מתמרת ועולה, ואחר כך היא פושה ויורדת. יצא ובא לו דרך כניסתו כר' יוסי, ברם ר' מאיר אפי' בעי לא יכיל, למה, כדי שלא יהן אחוריו לקודש. **מנא לן,** שנאמר ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, מקיש ביאת גבעון לביאת ירושלים מה ביאתו לגבעון פניו כלפי במה אף ביאתו לירושלים פניו כלפי במה. **וכן הכהנים בעבודתם ולויים בדוכנם** ישראל במעמדם, כולם כשנפטרים לא היו מחזירים פניהם ההולכים, אלא מצדדים. וכן תלמיד הנפטר מרבו אין מחזיר את פניו אלא מצדד והולך. כי הא דר' אלעזר כי הוה מיפטר מר' יוחנן, אי הוה בעי ר' יוחנן לסגויי, הוה גחין קאי ר' אלעזר אדוכתיה עד דהוה ר' יוחנן מיכסי מיניה. ואי הוה בעי ר' אלעזר לסגויי, הוה אזיל אחוריה אחוריה עד דהוו מנקפן כרעיה ומתרמו מדמיה אסקופתא דרב יוסף.

שלא תתחיל מפניך שמא תכוה. לפ"י ידענא מאי קאמר מסתברא כמאן דאמר מדמניח הכא כוותיה דילמא הא בריימתא [ט] היכו נמי מי לה כמו הכא לעניל ופי עצן שלא כריימתא נמי הוי מצי למימר הא טעמא ונימא דמהאי טעמא מסתברא כוותיה ומשמע ר"ל דלאו בריימתא לה הוה ממילן מותה שלא כדין אלא כל כך שמא מיקח לשעה קלה כל כך שמא יכוה אי נמי ר"ל הך תרי בריימתא דמיימי מעיקרא לה מיתני בי רבי חייא ורבי יוסיעה ומיימי מהא דמימנא בי ר' חייא ור' יוסיעה: **חד למצוה וחד לעכב.** תימה לי מאי לימעטיך קרא לעבד הא חוקה כתיב בפרשה ור"ל למוקה לה קאי קרא שלא יהא ליוס הכפורים הבא קטורת דלכל השנה לימעטיך קרא לעבד ואין זה מענין התירון דמעיקרא קאמר דחד קרא ליוס הכפורים וחד קרא לשאר ימות השנה ומשמע קאמר דתרוייהו בין ביוה"כ [ג] בין בשאר ימות השנה: **שהורין הלכה כבפי משה רבן.** פ"ק מיכא פליגא דתנאי קאמר מ"ט אינהו נטלו [ואית דאמרי דתנאי קאמר מסיני נטלו] ואית דאמרי מפיני שמעו מסיני נטלו ואפ"ג דקיימא לן הלכה כבפי משה רבן, ומשמע כי פשיטא ליה דקרא ואל יבא בכל עת אל הקודש ולא ימות, ופירק רב אשי כגון דעייל שתי קטורות אחת שלמה ואחת חסירה, אביאה לא מחייב דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה הוא דמחייב דקא מקטיר חסירה. ירושלמי היה מהלך בין שתי פרוכות ודוחק באצילי ידיו כדי שלא ישרפו (בפרכות) [הפרכות]. כיצד הוא עושה, א"ר חנינא מניח את הכף בארץ וזורקה באויר וקולטה במחתה. שמואל אמר בזורה [ד]. ר' יוחנן אמר מערה מתוך הכף והיא מתמרת ועולה, ואחר כך היא פושה ויורדת. יצא ובא לו דרך כניסתו כר' יוסי, ברם ר' מאיר אפי' בעי לא יכיל, למה, כדי שלא יהן אחוריו לקודש. **מנא לן,** שנאמר ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, מקיש ביאת גבעון לביאת ירושלים מה ביאתו לגבעון פניו כלפי במה אף ביאתו לירושלים פניו כלפי במה. **וכן הכהנים בעבודתם ולויים בדוכנם** ישראל במעמדם, כולם כשנפטרים לא היו מחזירים פניהם ההולכים, אלא מצדדים. וכן תלמיד הנפטר מרבו אין מחזיר את פניו אלא מצדד והולך. כי הא דר' אלעזר כי הוה מיפטר מר' יוחנן, אי הוה בעי ר' יוחנן לסגויי, הוה גחין קאי ר' אלעזר אדוכתיה עד דהוה ר' יוחנן מיכסי מיניה. ואי הוה בעי ר' אלעזר לסגויי, הוה אזיל אחוריה אחוריה עד דהוו מנקפן כרעיה ומתרמו מדמיה אסקופתא דרב יוסף.

שלא תתחיל מפניך שמא תכוה ת"ר [1] **ונתן את הקטורת על האש לפני ה'** [ה] **שלא יתקן מבחוץ ויכנים** [א] **להוציא מלבן של צדוקין שאומרים יתקן מבחוץ ויכנים מאי דרוש** [2] **כי בענן אראה על הכפורת מלמד שיתקן מבחוץ ויכנים אמרו להם חכמים והלא כבר נאמר ונתן את הקטורת על האש לפני ה' אם כן מה ת"ל כי בענן אראה על הכפורת** [ב] **מלמד שנותן בה מעלה עשן ומניין שנותן בה מעלה עשן שנאמר** [1] **וכסה ענן הקטורת את הכפורת** [3] **הא לא נתן בה מעלה עשן** [ג] [ד] **או שחיסר אחת מכל סמניה חייב מיתה ותיפוק ליה** [ה] **דקא מעייל ביאה ריקנית אמר רב ששת הכא במאי עסקינן** [ו] **כגון ששגג בביאה והוזיד בהקטרה רב אשי אמר אפילו תימא הזיד בזו ובזו** [ז] **כגון דעייל שתי הקטרות אחת שלימה ואחת חסירה אביאה לא מיחייב דהא עייל ליה שלימה אהקטרה מיחייב דקא מקטר קטורת חסירה אמר מר ומניין שנותן בה מעלה עשן ת"ל וכסה קרא לקרא אמר רב יוסף הכי קאמר אין לי אלא עלה מעלה עשן עיקר מעלה מניין ת"ל וכסה א"ל אביי והא איפכא תניא דתניא נתן בה עיקר מעלה עשן היה מתמר ועולה כמקל עד שמגיע לשמי קורה כיון שהגיע לשמי קורה ממשמש ויורד בכותלים עד שנתמלא הבית עשן שנאמר** [3] **והבית ימלא עשן אלא אמר אביי הכי קאמר אין לי אלא עיקר מעלה עשן עלה מעלה עשן מניין ת"ל וכסה רב ששת אמר אין לי אלא אהל מועד** [ח] **שבמדבר שילה ובית עולמים מניין ת"ל וכסה האי** [4] **מוכן יעשה לאהל מועד השוכן אתם נפקא אלא הכי קאמר אין לי אלא ביום הכפורים בשאר ימות השנה מניין ת"ל וכסה רב אשי אמר חד למצוה וחד לעכב רבא אמר חד לעונש וחד לאזהרה תניא ר"א אומר ולא ימות עונש כי בענן אראה אזהרה יכול יהיו שניהם אמורין קודם מיתת בני אהרן ת"ל** [5] **אחרי מות שני בני אהרן יכול יהיו שניהם אמורים אחר מיתת שני בני אהרן ת"ל כי בענן אראה על הכפורת הא כיצד אזהרה קודם מיתה ועונש אחר מיתה מאי תלמודא אמר רבא אמר קרא כי בענן אראה ועדיין לא נראה ואלא מ"ט איעונש** [ז] **כדתניא ר"א אומר לא מתו בני אהרן אלא על שהורו הלכה בפני משה רבן מאי דרוש** [6] **ונתנו בני אהרן הכהן את האש על המזבח** [ח] **אע"פ** [ט] **שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט: יצא ובא לו דרך כניסתו: מנא הני מילי א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן אמר קרא** [7] **ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלם וכי מה ענין גבעון אצל ירושלים אלא לבמה אשר בגבעון לירושלים לביאתו מגבעון לירושלים לגבעון מה ביאתו מירושלים לגבעון פניו כלפי במה כדרך ביאתו אף יציאתו מגבעון לירושלים פניו כלפי במה כדרך ביאתו וכן** [י] **כהנים בעבודתן ולוים בדוכנן** [כ] **וישראל במעמדן כשהן נפטרין לא היו מחזירין פניהן והולכין אלא מצדדין פניהן והולכין** [ל] **וכן תלמיד הנפטר מרבו לא יחזיר פניו וילך אלא מצדד פניו והולך כי הא דר' אלעזר כד הוה מיפטר מיניה דר' יוחנן** [מ] **כד הוה בעי ר' יוחנן לסגויי הוה גחין קאי ר' אלעזר אדוכתיה עד דהוה מיכסי ר' יוחנן מיניה וכד הוה בעי ר' אלעזר לסגויי הוה אזיל לאחוריה עד** [נ] **דמנגפן כרעיה ומתוסן אסקופתא דרבי רב יוסף דמא אמרו**

[א] ויכנים] הגר' טורים ניהגלו וגי' ריניו ניהגלו והוא הנכון.

[ב] בענן] (ויקרא טז) [כמו] פועל בכניסתו [מטלו] ומייב מטוס ניאה ריקנית. מ"ר. וה"ר מנחם פי' מטוס הכנסה ימריה כמו בהכנסה ימריה, כלומר בהכנסה ימריה של יוה"כ שנכנס בה לפני ולפנים, דבהכיא דוקא כתיב בה מעלה עשן, ואין נראה דכתיב יום נמי הוה [שם] מעלה (שם) עשן ומהכי קרא ולאו לימיק, וה"ב מייב מיתה נמי ילפינן מיניה, ועוד דבירושלמי ממכילתין פרק טרף בקלפי קתני מ"ר זעירא עובר מטוס הכנסה ימריה, מלמד נאו שחיסר אחת מסממניה חייב מיתה. ואקשינן ותיפוק ליה דכיון דאינה עשויה כהילכתה כאילו אינה קטורת, ונמצאת ביאתן בלא עבודה. וכתיב ואל יבא בכל עת אל הקודש ולא ימות. ופירק רב אשי כגון דעייל שתי קטורות אחת שלמה ואחת חסירה, אביאה לא מחייב דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה הוא דמחייב דקא מקטיר חסירה. ירושלמי היה מהלך בין שתי פרוכות ודוחק באצילי ידיו כדי שלא ישרפו (בפרכות) [הפרכות]. כיצד הוא עושה, א"ר חנינא מניח את הכף בארץ וזורקה באויר וקולטה במחתה. שמואל אמר בזורה [ד]. ר' יוחנן אמר מערה מתוך הכף והיא מתמרת ועולה, ואחר כך היא פושה ויורדת. יצא ובא לו דרך כניסתו כר' יוסי, ברם ר' מאיר אפי' בעי לא יכיל, למה, כדי שלא יהן אחוריו לקודש. **מנא לן,** שנאמר ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, מקיש ביאת גבעון לביאת ירושלים מה ביאתו לגבעון פניו כלפי במה אף ביאתו לירושלים פניו כלפי במה. **וכן הכהנים בעבודתם ולויים בדוכנם** ישראל במעמדם, כולם כשנפטרים לא היו מחזירים פניהם ההולכים, אלא מצדדים. וכן תלמיד הנפטר מרבו אין מחזיר את פניו אלא מצדד והולך. כי הא דר' אלעזר כי הוה מיפטר מר' יוחנן, אי הוה בעי ר' יוחנן לסגויי, הוה גחין קאי ר' אלעזר אדוכתיה עד דהוה ר' יוחנן מיכסי מיניה. ואי הוה בעי ר' אלעזר לסגויי, הוה אזיל אחוריה אחוריה עד דהוו מנקפן כרעיה ומתרמו מדמיה אסקופתא דרב יוסף.

[ג] (ויקרא טז) [כמו] פועל בכניסתו [מטלו] ומייב מטוס ניאה ריקנית. מ"ר. וה"ר מנחם פי' מטוס הכנסה ימריה, כלומר בהכנסה ימריה של יוה"כ שנכנס בה לפני ולפנים, דבהכיא דוקא כתיב בה מעלה עשן, ואין נראה דכתיב יום נמי הוה [שם] מעלה (שם) עשן ומהכי קרא ולאו לימיק, וה"ב מייב מיתה נמי ילפינן מיניה, ועוד דבירושלמי ממכילתין פרק טרף בקלפי קתני מ"ר זעירא עובר מטוס הכנסה ימריה, מלמד נאו שחיסר אחת מסממניה חייב מיתה. ואקשינן ותיפוק ליה דכיון דאינה עשויה כהילכתה כאילו אינה קטורת, ונמצאת ביאתן בלא עבודה. וכתיב ואל יבא בכל עת אל הקודש ולא ימות. ופירק רב אשי כגון דעייל שתי קטורות אחת שלמה ואחת חסירה, אביאה לא מחייב דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה הוא דמחייב דקא מקטיר חסירה. ירושלמי היה מהלך בין שתי פרוכות ודוחק באצילי ידיו כדי שלא ישרפו (בפרכות) [הפרכות]. כיצד הוא עושה, א"ר חנינא מניח את הכף בארץ וזורקה באויר וקולטה במחתה. שמואל אמר בזורה [ד]. ר' יוחנן אמר מערה מתוך הכף והיא מתמרת ועולה, ואחר כך היא פושה ויורדת. יצא ובא לו דרך כניסתו כר' יוסי, ברם ר' מאיר אפי' בעי לא יכיל, למה, כדי שלא יהן אחוריו לקודש. **מנא לן,** שנאמר ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, מקיש ביאת גבעון לביאת ירושלים מה ביאתו לגבעון פניו כלפי במה אף ביאתו לירושלים פניו כלפי במה. **וכן הכהנים בעבודתם ולויים בדוכנם** ישראל במעמדם, כולם כשנפטרים לא היו מחזירים פניהם ההולכים, אלא מצדדים. וכן תלמיד הנפטר מרבו אין מחזיר את פניו אלא מצדד והולך. כי הא דר' אלעזר כי הוה מיפטר מר' יוחנן, אי הוה בעי ר' יוחנן לסגויי, הוה גחין קאי ר' אלעזר אדוכתיה עד דהוה ר' יוחנן מיכסי מיניה. ואי הוה בעי ר' אלעזר לסגויי, הוה אזיל אחוריה אחוריה עד דהוו מנקפן כרעיה ומתרמו מדמיה אסקופתא דרב יוסף.

[ד] (ויקרא טז) [כמו] פועל בכניסתו [מטלו] ומייב מטוס ניאה ריקנית. מ"ר. וה"ר מנחם פי' מטוס הכנסה ימריה, כלומר בהכנסה ימריה של יוה"כ שנכנס בה לפני ולפנים, דבהכיא דוקא כתיב בה מעלה עשן, ואין נראה דכתיב יום נמי הוה [שם] מעלה (שם) עשן ומהכי קרא ולאו לימיק, וה"ב מייב מיתה נמי ילפינן מיניה, ועוד דבירושלמי ממכילתין פרק טרף בקלפי קתני מ"ר זעירא עובר מטוס הכנסה ימריה, מלמד נאו שחיסר אחת מסממניה חייב מיתה. ואקשינן ותיפוק ליה דכיון דאינה עשויה כהילכתה כאילו אינה קטורת, ונמצאת ביאתן בלא עבודה. וכתיב ואל יבא בכל עת אל הקודש ולא ימות. ופירק רב אשי כגון דעייל שתי קטורות אחת שלמה ואחת חסירה, אביאה לא מחייב דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה הוא דמחייב דקא מקטיר חסירה. ירושלמי היה מהלך בין שתי פרוכות ודוחק באצילי ידיו כדי שלא ישרפו (בפרכות) [הפרכות]. כיצד הוא עושה, א"ר חנינא מניח את הכף בארץ וזורקה באויר וקולטה במחתה. שמואל אמר בזורה [ד]. ר' יוחנן אמר מערה מתוך הכף והיא מתמרת ועולה, ואחר כך היא פושה ויורדת. יצא ובא לו דרך כניסתו כר' יוסי, ברם ר' מאיר אפי' בעי לא יכיל, למה, כדי שלא יהן אחוריו לקודש. **מנא לן,** שנאמר ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, מקיש ביאת גבעון לביאת ירושלים מה ביאתו לגבעון פניו כלפי במה אף ביאתו לירושלים פניו כלפי במה. **וכן הכהנים בעבודתם ולויים בדוכנם** ישראל במעמדם, כולם כשנפטרים לא היו מחזירים פניהם ההולכים, אלא מצדדים. וכן תלמיד הנפטר מרבו אין מחזיר את פניו אלא מצדד והולך. כי הא דר' אלעזר כי הוה מיפטר מר' יוחנן, אי הוה בעי ר' יוחנן לסגויי, הוה גחין קאי ר' אלעזר אדוכתיה עד דהוה ר' יוחנן מיכסי מיניה. ואי הוה בעי ר' אלעזר לסגויי, הוה אזיל אחוריה אחוריה עד דהוו מנקפן כרעיה ומתרמו מדמיה אסקופתא דרב יוסף.

[ה] (ויקרא טז) [כמו] פועל בכניסתו [מטלו] ומייב מטוס ניאה ריקנית. מ"ר. וה"ר מנחם פי' מטוס הכנסה ימריה, כלומר בהכנסה ימריה של יוה"כ שנכנס בה לפני ולפנים, דבהכיא דוקא כתיב בה מעלה עשן, ואין נראה דכתיב יום נמי הוה [שם] מעלה (שם) עשן ומהכי קרא ולאו לימיק, וה"ב מייב מיתה נמי ילפינן מיניה, ועוד דבירושלמי ממכילתין פרק טרף בקלפי קתני מ"ר זעירא עובר מטוס הכנסה ימריה, מלמד נאו שחיסר אחת מסממניה חייב מיתה. ואקשינן ותיפוק ליה דכיון דאינה עשויה כהילכתה כאילו אינה קטורת, ונמצאת ביאתן בלא עבודה. וכתיב ואל יבא בכל עת אל הקודש ולא ימות. ופירק רב אשי כגון דעייל שתי קטורות אחת שלמה ואחת חסירה, אביאה לא מחייב דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה הוא דמחייב דקא מקטיר חסירה. ירושלמי היה מהלך בין שתי פרוכות ודוחק באצילי ידיו כדי שלא ישרפו (בפרכות) [הפרכות]. כיצד הוא עושה, א"ר חנינא מניח את הכף בארץ וזורקה באויר וקולטה במחתה. שמואל אמר בזורה [ד]. ר' יוחנן אמר מערה מתוך הכף והיא מתמרת ועולה, ואחר כך היא פושה ויורדת. יצא ובא לו דרך כניסתו כר' יוסי, ברם ר' מאיר אפי' בעי לא יכיל, למה, כדי שלא יהן אחוריו לקודש. **מנא לן,** שנאמר ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, מקיש ביאת גבעון לביאת ירושלים מה ביאתו לגבעון פניו כלפי במה אף ביאתו לירושלים פניו כלפי במה. **וכן הכהנים בעבודתם ולויים בדוכנם** ישראל במעמדם, כולם כשנפטרים לא היו מחזירים פניהם ההולכים, אלא מצדדים. וכן תלמיד הנפטר מרבו אין מחזיר את פניו אלא מצדד והולך. כי הא דר' אלעזר כי הוה מיפטר מר' יוחנן, אי הוה בעי ר' יוחנן לסגויי, הוה גחין קאי ר' אלעזר אדוכתיה עד דהוה ר' יוחנן מיכסי מיניה. ואי הוה בעי ר' אלעזר לסגויי, הוה אזיל אחוריה אחוריה עד דהוו מנקפן כרעיה ומתרמו מדמיה אסקופתא דרב יוסף.

[ו] (ויקרא טז) [כמו] פועל בכניסתו [מטלו] ומייב מטוס ניאה ריקנית. מ"ר. וה"ר מנחם פי' מטוס הכנסה ימריה, כלומר בהכנסה ימריה של יוה"כ שנכנס בה לפני ולפנים, דבהכיא דוקא כתיב בה מעלה עשן, ואין נראה דכתיב יום נמי הוה [שם] מעלה (שם) עשן ומהכי קרא ולאו לימיק, וה"ב מייב מיתה נמי ילפינן מיניה, ועוד דבירושלמי ממכילתין פרק טרף בקלפי קתני מ"ר זעירא עובר מטוס הכנסה ימריה, מלמד נאו שחיסר אחת מסממניה חייב מיתה. ואקשינן ותיפוק ליה דכיון דאינה עשויה כהילכתה כאילו אינה קטורת, ונמצאת ביאתן בלא עבודה. וכתיב ואל יבא בכל עת אל הקודש ולא ימות. ופירק רב אשי כגון דעייל שתי קטורות אחת שלמה ואחת חסירה, אביאה לא מחייב דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה הוא דמחייב דקא מקטיר חסירה. ירושלמי היה מהלך בין שתי פרוכות ודוחק באצילי ידיו כדי שלא ישרפו (בפרכות) [הפרכות]. כיצד הוא עושה, א"ר חנינא מניח את הכף בארץ וזורקה באויר וקולטה במחתה. שמואל אמר בזורה [ד]. ר' יוחנן אמר מערה מתוך הכף והיא מתמרת ועולה, ואחר כך היא פושה ויורדת. יצא ובא לו דרך כניסתו כר' יוסי, ברם ר' מאיר אפי' בעי לא יכיל, למה, כדי שלא יהן אחוריו לקודש. **מנא לן,** שנאמר ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, מקיש ביאת גבעון לביאת ירושלים מה ביאתו לגבעון פניו כלפי במה אף ביאתו לירושלים פניו כלפי במה. **וכן הכהנים בעבודתם ולויים בדוכנם** ישראל במעמדם, כולם כשנפטרים לא היו מחזירים פניהם ההולכים, אלא מצדדים. וכן תלמיד הנפטר מרבו אין מחזיר את פניו אלא מצדד והולך. כי הא דר' אלעזר כי הוה מיפטר מר' יוחנן, אי הוה בעי ר' יוחנן לסגויי, הוה גחין קאי ר' אלעזר אדוכתיה עד דהוה ר' יוחנן מיכסי מיניה. ואי הוה בעי ר' אלעזר לסגויי, הוה אזיל אחוריה אחוריה עד דהוו מנקפן כרעיה ומתרמו מדמיה אסקופתא דרב יוסף.

[ז] (ויקרא טז) [כמו] פועל בכניסתו [מטלו] ומייב מטוס ניאה ריקנית. מ"ר. וה"ר מנחם פי' מטוס הכנסה ימריה, כלומר בהכנסה ימריה של יוה"כ שנכנס בה לפני ולפנים, דבהכיא דוקא כתיב בה מעלה עשן, ואין נראה דכתיב יום נמי הוה [שם] מעלה (שם) עשן ומהכי קרא ולאו לימיק, וה"ב מייב מיתה נמי ילפינן מיניה, ועוד דבירושלמי ממכילתין פרק טרף בקלפי קתני מ"ר זעירא עובר מטוס הכנסה ימריה, מלמד נאו שחיסר אחת מסממניה חייב מיתה. ואקשינן ותיפוק ליה דכיון דאינה עשויה כהילכתה כאילו אינה קטורת, ונמצאת ביאתן בלא עבודה. וכתיב ואל יבא בכל עת אל הקודש ולא ימות. ופירק רב אשי כגון דעייל שתי קטורות אחת שלמה ואחת חסירה, אביאה לא מחייב דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה הוא דמחייב דקא מקטיר חסירה. ירושלמי היה מהלך בין שתי פרוכות ודוחק באצילי ידיו כדי שלא ישרפו (בפרכות) [הפרכות]. כיצד הוא עושה, א"ר חנינא מניח את הכף בארץ וזורקה באויר וקולטה במחתה. שמואל אמר בזורה [ד]. ר' יוחנן אמר מערה מתוך הכף והיא מתמרת ועולה, ואחר כך היא פושה ויורדת. יצא ובא לו דרך כניסתו כר' יוסי, ברם ר' מאיר אפי' בעי לא יכיל, למה, כדי שלא יהן אחוריו לקודש. **מנא לן,** שנאמר ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, מקיש ביאת גבעון לביאת ירושלים מה ביאתו לגבעון פניו כלפי במה אף ביאתו לירושלים פניו כלפי במה. **וכן הכהנים בעבודתם ולויים בדוכנם** ישראל במעמדם, כולם כשנפטרים לא היו מחזירים פניהם ההולכים, אלא מצדדים. וכן תלמיד הנפטר מרבו אין מחזיר את פניו אלא מצדד והולך. כי הא דר' אלעזר כי הוה מיפטר מר' יוחנן, אי הוה בעי ר' יוחנן לסגויי, הוה גחין קאי ר' אלעזר אדוכתיה עד דהוה ר' יוחנן מיכסי מיניה. ואי הוה בעי ר' אלעזר לסגויי, הוה אזיל אחוריה אחוריה עד דהוו מנקפן כרעיה ומתרמו מדמיה אסקופתא דרב יוסף.

[ח] (ויקרא טז) [כמו] פועל בכניסתו [מטלו] ומייב מטוס ניאה ריקנית. מ"ר. וה"ר מנחם פי' מטוס הכנסה ימריה, כלומר בהכנסה ימריה של יוה"כ שנכנס בה לפני ולפנים, דבהכיא דוקא כתיב בה מעלה עשן, ואין נראה דכתיב יום נמי הוה [שם] מעלה (שם) עשן ומהכי קרא ולאו לימיק, וה"ב מייב מיתה נמי ילפינן מיניה, ועוד דבירושלמי ממכילתין פרק טרף בקלפי קתני מ"ר זעירא עובר מטוס הכנסה ימריה, מלמד נאו שחיסר אחת מסממניה חייב מיתה. ואקשינן ותיפוק ליה דכיון דאינה עשויה כהילכתה כאילו אינה קטורת, ונמצאת ביאתן בלא עבודה. וכתיב ואל יבא בכל עת אל הקודש ולא ימות. ופירק רב אשי כגון דעייל שתי קטורות אחת שלמה ואחת חסירה, אביאה לא מחייב דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה הוא דמחייב דקא מקטיר חסירה. ירושלמי היה מהלך בין שתי פרוכות ודוחק באצילי ידיו כדי שלא ישרפו (בפרכות) [הפרכות]. כיצד הוא עושה, א"ר חנינא מניח את הכף בארץ וזורקה באויר וקולטה במחתה. שמואל אמר בזורה [ד]. ר' יוחנן אמר מערה מתוך הכף והיא מתמרת ועולה, ואחר כך היא פושה ויורדת. יצא ובא לו דרך כניסתו כר' יוסי, ברם ר' מאיר אפי' בעי לא יכיל, למה, כדי שלא יהן אחוריו לקודש. **מנא לן,** שנאמר ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, מקיש ביאת גבעון לביאת ירושלים מה ביאתו לגבעון פניו כלפי במה אף ביאתו לירושלים פניו כלפי במה. **וכן הכהנים בעבודתם ולויים בדוכנם** ישראל במעמדם, כולם כשנפטרים לא היו מחזירים פניהם ההולכים, אלא מצדדים. וכן תלמיד הנפטר מרבו אין מחזיר את פניו אלא מצדד והולך. כי הא דר' אלעזר כי הוה מיפטר מר' יוחנן, אי הוה בעי ר' יוחנן לסגויי, הוה גחין קאי ר' אלעזר אדוכתיה עד דהוה ר' יוחנן מיכסי מיניה. ואי הוה בעי ר' אלעזר לסגויי, הוה אזיל אחוריה אחוריה עד דהוו מנקפן כרעיה ומתרמו מדמיה אסקופתא דרב יוסף.

[ט] ויכנים] הגר' טורים ניהגלו וגי' ריניו ניהגלו והוא הנכון.

תורה אור השלם

1. וְנָתַן אֶת הַקְּטֹרֶת עַל הָאֵשׁ לִפְנֵי יְיָ וְכִסָּה עֲנַן הַקְּטֹרֶת א